

Provazochodcem na střeše Pákistánu

TREK DO SRDCE POHOŘÍ KARÁKÓRAM

Cestování po horách na severu Pákistánu nelze rozhodně doporučit lidem, kteří trpí závratí. Stezky tu tvoří převážně úzké skalní římsy nad stovky metrů hlubokými srázy a břehy burácejících ledovcových řek spojují pouze chatrné provazové mosty nebo lanovky na ruční pohon.

Nasednete prostě do koše a necháte se fousatými horaly po zpuštěném laně přetáhnout přes propast. Nic podobného nechci riskovat, ale několika zlověstným lávkám, připomínajícím spíše pavučinu, se při výpravě do hor prostě nelze vyhnout.

Rzí potažená ocelová lana a téměř metr od sebe vzdálená ledabyly otesaná prkna místo podlahy. Tak vypadá most za vesničkou Ašvendan. Křečovitě se přidržuji ve větru vibrujícího provazu, který slouží jako zábradlí. Hluboko pode mnou řve zpěněná řeka. „Budete si připadat jako Indiana Jones,“ popisuje toto místo průvodce Lonely Planet. Kdo mohl tušit, že je to míněno vážně...

Lávka smrti

Plahočím se krajem Godžál, jak se nazývá nejvyšší položená část údolí řeky Hunzy, a most u Ašvendanu byl první „made in Pákistán“, který jsem musel přejít. Pěkně adrenalinová záležitost, to snad není třeba zdůrazňovat! Na konci dnešní etapy treku mě čeká ještě jedna „lávka smrti“. Má být téměř dvakrát delší než ta, kterou jsem právě překonal. Jak se přes ni dostanu, na to teď raději nemyslím.

Od mostu pomalu šplhám do příkrého svahu po sotva znatelné pěšině. Už po pár stech metrech přestávám slyšet v hlubokém

kaňonu schovanou řeku. Majestátní horské ticho občas přerušuje jen pronikavý pískot svišťů, předávajících si navzájem zprávu o blížícím se vetřelci.

Krátce po deváté mám za sebou nejstrmější úsek stoupaní. Světlo je už déle než dvě hodiny, ale teprve teď se konečně slunce ukázalo nad nebetyčnými hřebeny hor. Začíná se rychle oteplovat. Postupně proto sundávám bundu, mikinu i košili. Batoh je tak zas o něco těžší.

Šest kilometrů vysoká Katedrála

Kromě říčky Hunzy nemá Godžál se zbytkem údolí příliš společného. Zatímco dole po proudu si lidé hory už částečně podmanili, tato nehostinná pustina jim dosud vzdoruje. Žádné zelené sady a mnohapatrová terasovitá políčka kolem vesnic. Jen monumentální skalnaté srázy, kamenná suť a obrovské ledové štíty. V celém pohoří Karákóram nenajdete patrně drsnější, ale zároveň i krásnější místo.

Godžál je velmi řídko obydlen. Nachází se zde asi jen tucet větších osad, z nichž většina leží přímo na strategické vysokohorské silnici, již se říká Karákóram Highway. Největší je Gulmit, kde mají dokonce i poštu. Z turistického hlediska se však zdá být mnohem zajímavější vesnička Passu. Leží na úpatí stejno-

Přejít provazový most u Hussaini vyžaduje akrobatické schopnosti. V Karákóramu je však přes řeky zavěšeno mnoho daleko nebezpečnějších lávek.

Žena z vesničky Zarabád si provazový most pochvaluje, neboť dokud tu nestál, žili zdejší lidé v naprostém odloučení od okolního světa. (vlevo)

Informace

Karakóram, který od Himálaje odděluje řeka Indus, můžeme bez nadsázky nazvat střechou světa. Průměrná výška hřebene je zde podstatně vyšší než v Himálaji. Téměř celé pohoří se nachází na pákistánském území, část zasahuje do Číny a Indie. Karákóram zahrnuje devatenáct hor vyšších než 7500 metrů, včetně legendární K2, která je s výškou 8611 metrů druhou nejvyšší horou světa. Z těchto hor stékají nejdelší ledovce na světě, s výjimkou subpolárních oblastí. Ledovec Siačhen je 70 km dlouhý, Baltoro 50 km a navazující ledovec Hispar a Biafo měří dokonce téměř 110 km. Karákóram byl vždy hůře přístupný než Himálaj, jeho hřebeny se zpravidla obcházely. Jediná známá historická cesta napříč pohořím vedla přes 5575 m vysoký průsmyk Karákóram (tj. Černá suť), který dal později celému pohoří jméno. Dodnes byly některé části pohoří jen velmi málo prozkoumány a na vrcholy mnoha jeho bezejmenných sedmitisícovek dosud nevkrčila lidská noha.